

AMOR[®]

»Mi smo enostavno igrali, in tako so nastajali komadi. Niti nismo vedeli, za kakšno zvrst je šlo.«

Kačo, skupina Captamur

AMOR MAGISTER OPTIMUS

3

Glasba je izraz duše

Uvodnik

4

Zimzelenost ni (nujno) nostalgčnost

Nagovor predsednice kluba Alumni

5

Nekoč Captamur, danes pa ...

Intervju s člani nekdanje glasbene skupine

10

Glasba na ŠKG

Nekdanji predsedniki dijaške skupnosti o spominih na glasbeno dogajanje na ŠKG

12

Glasba je pomemben del našega življenja

Nekdanji škofijci, ki so aktivni glasbeniki

18

»Sodobni« svet vdira tudi za zidove ŠKG

Intervju z nekdanjim dijakom Janom Gerlom

20

Še pomnite, tovariši?

Utrinki iz Kažipotov in arhiva DS

22

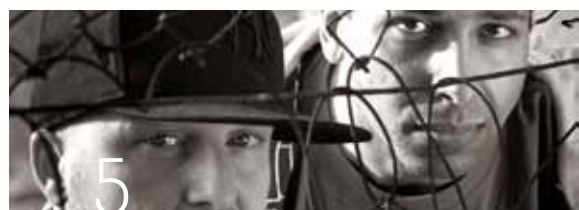
Klub Alumni ŠKG

Poročilo z 2. občnega zbora kluba

24

Po desetih letih ponovno na ŠKG!

Obletnica mature

Izdal in založil: **Zavod sv. Stanislava** | Odgovarja: **dr. Roman Globokar** | Urednica: **Olga Osredkar** | Tehnični urednik: **mag. Matija Mitja Štih** | Lektoriranje: **Špela Oman** | Oblikovanje: **Marko Grimani** | Fotografije: **Arhiv Zavoda sv. Stanislava, zasebni arhivi intervjujancev, Stock.XCHNG** | Tisk: **Birografika BORI d.o.o.** | Ljubljana, november 2011.

Glasba je izraz duše

Olga Osredkar,
prof. latinščine, urednica

Če je Amo® publikacija nekdanjih dijakov ŠKOFIJSKE KLASIČNE gimnazije in je bila rdeča nit prejšnje številke klasičnost, kaj bo rdeča nit prihodnje? Duhovnost? Pustimo se presenetiti. Na Škofijski klasični gimnaziji je poleg omenjenih dveh elementov velik poudarek tudi na glasbeni dejavnosti. Trenutno na gimnaziji deluje pet pevskih zborov, če pa pod drobnogled vzamemo celoten Zavod sv. Stanislava, lahko prištejemo še pevski zbor Megaron, ženski pevski zbor Mens sonora in male pevce z Osnovne šole Alojzija Šuštarja. Tovrstna glasba je med dijaki zelo priljubljena, na kar kaže dejstvo, da se skoraj v vsaki generaciji oblikuje vsaj en vokalni sestav (Škofijski fantje, Salus Surdis, Tacet ...), ki aktivno deluje v okviru gimnazije in izven nje.

Ker pa je o delovanju in izrednih uspehih naših pevskih zborov že veliko govora, smo tokratno številko posvetili glasbi, ki je nastajala v dijaških vrstah in je bila morda znamenje mladostniškega uporništvā, občutka pretirane omejenosti, želje po svobodi; tisti glasbi, s katero so dijaki morda želeli povedati svetu, da znajo razmišljati s svojo glavo, da nosijo v sebi željo po ustvarjanju in želijo stopiti iz povprečja, ter pokazati odraslim, da jih je vredno upoštevati in spoštovati.

Od ponovnega odprtja ŠKG se je zvrstilo toliko dijaških bendov, da se jih zaradi velike verjetnosti, da bi katerega izpustila, ne bi upala sistematično naštevati. Ker sem bila v svojih dijaških letih tudi sama navdušena udeleženka skoraj vseh rock koncertov, naj omenim vsaj nekatere bende, ki so nastali iz vrst dijakov prvih generacij. Tisti, ki ste obiskovali ŠKG v prvih štirih letih delovanja, se boste gotovo spomnili skupin Captamur, Ulixes in Infarkt, ki so na svojih koncertih zbirale svoje oboževalce tako med škofijci kot tudi izven Zavoda. Kot sem zasledila v zapisih dijaške skupnosti in v nekaterih dijaških glasilih, so v letih na ŠKG, ki jih sama ne pomnim več, izredno uspešno delovali Anachronox, The Youghurts in Turbo Rudi Fan Club, od katerih so nekateri, čeprav pod drugim imenom, delovali vsaj še v študentskih letih. Naštela sem le nekatere, zavedam pa se, da je obstajalo še veliko skupin, o katerih mi ni bilo dano prebrati v nobenih zapisih, ali tistih, ki jim iz različnih razlogov ni uspelo prodreti na površje. Naj mi člani ne zamerijo.

Dijaška prizadevanja pa so segla celo v že uveljavljeno slovensko glasbeno sceno. Na naši šoli so namreč nastopili Aleksander Mežek, Adi Smolar, Društvo mrtvih pesnikov, Nude in Zmelkoow.

Tokratna številka publikacije Amo® bo torej namenjena predvsem rock skupinam. Vseeno pa naj vsaj omenim zelo simpatično skupino Venček slovenskih fantov, ki je izvajala narodno zabavno glasbo in s svojo igrivostjo na vsakem nastopu navdušila svoje oboževalce ter razveseljevala celo profesorje.

Za konec naj se zahvalim vsem, ki ste bili pripravljeni sodelovati in soustvarjati novo številko publikacije Amo®, ki je pred vami, ter ste s tem pripomogli k njenemu obstoju.

Zimzelenost ni (nujno) nostalgičnost

Anja Marija Arko,
predsednica kluba Alumni

ŠKG, glasba, alumni ... Besede, ki gredo vsekakor dobro skupaj in ki hkrati povezujejo preteklost s sedanjostjo in prihodnostjo. Ko sem izvedela, da bo rdeča nit jesenske izdaje revije Amo® glasba, sem se prav razveselila, saj so poleg spomina na zimzelene komade na plan privreli tudi zimzeleni spomini, povezani z glasbo, ki izhajajo iz tistih najstniških let: koncerti, sodelovanje na radiu, petje v zboru, intervjuji z glasbenimi gosti, celo najstniško petje v vlogi backvokalistke itd. In potem še drugi zimzeleni spomini, med njimi tudi tisti o sprehodih po spodnjih hodnikih in spraševanju, kateri band glasno vadi za temi ali onimi vrati ... Nekaj skupin se je obdržalo, nekatere so lep nostalgichen spomin, iz omenjenih glas(be)nih hodnikov pa je izšlo kar nekaj uspešnih glasbenikov. In kje so vsi ti ljudje, s čim se ukvarjajo, koga razveseljujejo, kdo jih navdihuje, kaj jim na njihovi poti pomeni takratno dijaško ustvarjanje, ki je bilo dobrohotno sprejeto s strani (belih hodnikov) in poslušalcev? Drobec vpogleda v odgovore na ta vprašanja bomo gotovo lahko našli v tej reviji, ki se je ob pisanju tega prispevka res veselim.

Ravnokar opisan fenomen glasbenega ustvarjanja v gimnaziji ter nepregledna razpršenost ustvarjalcev in poslušalcev je dobra ilustracija namena obstoja kluba Alumni ŠKG, ki je stopil v svoje drugo leto. Tako kot klub Alumni daje spodbudo in možnost povezovanja glasbene preteklosti in sedanjosti članov, tako je tudi stična točka za vse druge interese in želje – od prijateljskih do poslovnih.

Namen obstoja kluba seveda ni nostalgichen (čeprav se imamo res lepo, ko se spominjamo dogodivščin). Tako kot se ob petju zimzelenih pesmi ne povežemo s časom izvora pesmi, ampak le uživamo v domačnosti in prijetni melodiji, tako naj bodo zimzelena prijateljstva in spomini le podlaga za še bolj kakovostno sedanjost/prihodnost, obenem pa za povezovanja nekdanjih soustvarjalcev (pomembnega) najstniškega obdobja.

Kljub temu da koncept "alumni" v naših krajih, za razliko od tujine, še ni tako zelo otipljiv, znan in preizkušen v praksi, se bomo z njim gotovo še do dobra seznanili in se ga veselili.

Generacijsko pestro sestavljen upravni odbor kluba Alumni ŠKG želi svoj namen, poleg organizacije tradicionalnih srečanj – po akademiji in ob spomladanskem pikniku –, doseči tudi z izdajanjem polletne revije Amo®, prav tako pa si bo klub Alumni prizadeval za izvedbo enega plesnega in enega izobraževalnega projekta. Na spletni strani kluba bo članom kmalu dostopna evidenca članov, ki bo v pomoč pri iskanju prijateljev ali sodelujočih v zabavnih ali resnih projektih. S tem namenom, in tudi z namenom pomoči pri organizaciji obletnic matur, si želimo evidenco in bazo članov čimbolj dopolniti.

Kaj lahko narediš ti? Preveri, če si uradno član(ica) in ali ima klub tvoje prave podatke. Če ne, se včlani, da boš tako tudi formalno alumen (in morda razsvetljen)!

Nekoč Captamur, danes pa ...

Že v prvih letih ŠKG se je iz vrst dijakov oblikovala glasbena skupina Captamur, ki je zaslovela v dijaških vrstah in je celo po koncu gimnazijskih let njenih članov sodelovala na koncertih novonastalih šolskih skupin in znanih gostov tedanje slovenske glasbene scene. Nekdanje člane smo povprašali o njihovih spominih na tedanje skupno glasbeno ustvarjanje in o njihovi nadaljnji glasbeni in življenjski poti.

Predlagam, da se za začetek našim bralcem na kratko predstavite.

Jose: Joseph Nzobandora, v bendu sem bil raper, po izobrazbi sem pravnik.

Kačo: Sem Gašper Kačar, po izobrazbi prof. glasbe, od 20. avgusta letos sem poročen, otrok še nimam, živim v Škofji Loki, delam pa na CŠOD (Center šolskih in občinskih dejavnosti). V Groharjevi hiši v Sorici vodim glasbene in likovne delavnice za učence osnovnih in srednjih šol.

Mozo: Moje ime je Marko Mozetič, po poklicu sem profesor kitare, zaposlen na Glasbeni šoli Kamnik, kjer poučujem in opravljam delo vodje kitarskega oddelka. Sem poročen in oče 4-mesečne hčerke. V Captamurju sem igral kitaro, komponiral in soustvarjal glasbo ter včasih tudi »zarepal«. Od takrat naprej se me drži vzdevek oziroma moje drugo ime – Mozo.

Jaka: Sem Jaka Strajnar, bobnar skupine Captamur, akademski glasbenik in profesor tolkal, zaenkrat še brez otrok, sicer pa tudi učitelj surfanja. Tolkala učim na glasbeni šoli v Celovcu in v Škofji Loki, imam pa tudi svoj mladinski big band z imenom Jazz je kul bend in tolkalno skupino Otroci ritmov. Bil sem tudi član nekdanje skupine Jazz station, ki je leta 2009 zmagala na festivalu Melodije morja in sonca.

Murat: Marko Gregorčič - Murat, nisem poročen, nimam otrok, živim in delam v glavnem v Sloveniji.

Če se vrnem k samim začetkom delovanja skupine Captamur, se mi postavlja niz vprašanj. Povejte nekaj o nastanku skupine in njenem delovanju. Ste bend ustanovili s kakšnim posebnim namenom (osvajanje predstavnic ženskega spola, nabiranje točk pri profesorih ...)?

Jose: Jaz sem se priključil Mozu, Muratu in Kaču, ki so takrat že nekaj časa igrali skupaj, dobili pa smo se zato, da bi sestavili en »komad« za šolsko proslavo. Nastop je bil zelo uspešen, videli smo, da dobro sodelujemo, zato smo se začeli dobivati na vajah in delati nove »komadek«. Murat in Mozo sta bila šolca, jaz in Kačo pa iz paralelke. Najprej nam je ritem dajal Kačov sintesajzer, potem smo si omislili bobnarja, in »uletel« je Jaka, edini pravi neškofijec. Namen benda je bil izražanje svojih misli in koristno kurjenje odvečne energije, za osvajanje ženskih src pa nismo potrebovali benda, ker smo »bli itak tok kul«.

Čeprav bi morali vsi nekdanji dijaki ŠKG znati razbrati pomen besede CAPTAMUR, vas prosim za prevod. Kako ste izbrali ime za skupino? Je izbira temeljila na vašem počutju v najstniških letih na ŠKG?

Mozo: Captamur v prevodu pomeni »ujeti smo« ali krajše »ujeti«. Verjetno ni človeka, ki se včasih ne bi počutil, da je captor (ujet). Po petnajstih letih gledam z nasmeškom nazaj na dijaška leta petih ustvarjalnih adolescentov. Da bi pravilno opisal filozofijo Captamurja, ne morem mimo takratnega "vsakdanjega časa". Verjetno si današnji dijak težko predstavlja, kako smo začeli glasbeno ustvarjati na ŠKG in v slovenskem prostoru, ki je bil še vedno, po mojem mnenju, v postsocialistični družbi na vzhodni strani železne zaves. Veste, takrat je človek težko kupil električno kitaro v Ljubljani, vsaj kvalitete ne. Ne bom pozabil, kako sva z Muratom kupila električni kitari v Avstriji. Druga pomembna paradigma pa je bil šolski prostor ŠKG-ja in šolski sistem na splošno. Gre za paradoks dijaka, ki se bori proti

MURAT & JOSE

Foto: Žiga Koritnik

KAČO

primežu šolskega sistema, je upornik in se ne zaveda, da je ravno ta sistem nujno potreben za njegovo izstrelitev v svet in s tem tudi v tako želeno svobodo.

Kakšno glasbeno zvrst ste izvajali? Kdo je pisal glasbo in kdo besedila?

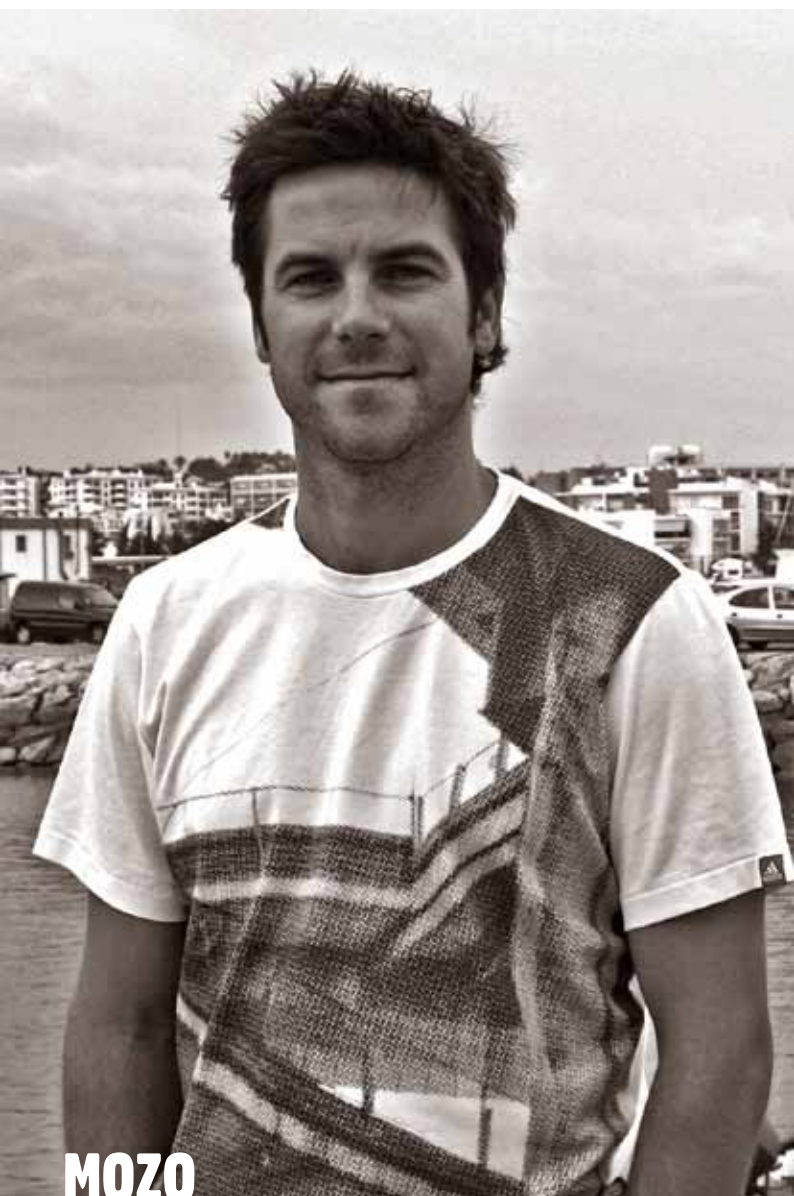
Kačo: Izvajali smo neke vrste rap s primesmi jazz, rocka. Jaz sem po duši bolj rokersko usmerjen in sem zmeraj hotel, da bi kitare »žgale«. Marko se je takrat učil kitare pri Urošu Rakovcu v Škofji Loki in je obvladal že nekaj jazz prijemov, ki so bili ostalim takrat čisto tuji, tako da smo te elemente malo združevali med sabo. Murat je na začetku igral bass in zmeraj dobil pravo bas linijo, ki je ob bobnu vse skupaj dajala trdno podlago. Mi smo enostavno igrali, in tako so nastajali komadi. Niti nismo vedeli, za kakšno zvrst je šlo.

Gotovo so vam pri delu pomagale pretekle izkušnje na glasbenem področju. Kakšno predznanje ste imeli?

Jose: Jaz sem pel pri zboru, nekaj let v osnovni šoli in na Škofijski eno leto, sicer pa tudi s »frendi« v impro bendih, »repat« pa sem začel šele v tem bendu. Rap sem poslušal že nekaj let prej, ampak do takrat ni bilo nikogar, ki bi se zanimal za tovrstno ustvarjanje.

Kačo: Takrat sem imel končano nižjo glasbeno šolo iz klavirja. Znanje mi je gotovo koristilo, ko mi je Marko tolmačil tiste jazz akorde in kaj naj primem na klavirju ... Je bilo zabavno.

Mozo: Imel sem opravljeno nižjo glasbeno šolo iz klasične kitare. Za ustvarjanje hiphop-funk glasbe mi je veliko pomagalo, da mi je profesor predstavil jazz harmonijo. To je imelo močan vpliv na skladbe, ki sem jih ustvarjal za Captamur, kar je omenil že Kačo.

MOZO

JAKA

Jaka: Ko sem vstopil v bend Captamur, sem se učil bobne le pol leta. Prej sem šest let igral trobento, s katero sem tudi posnel naš prvi singel Basket. Vsekakor pa mi je moje glasbeno predznanje veliko pripomoglo k hitrejšemu napredovanju pri bobnih in ne nazadnje pri celotnem napredku skupine.

Murat: Pred tem sem obiskoval nižjo glasbeno šolo, kjer sem se učil klasično kitaro. Potem sem začel igrati bas kitaro. Igral sem tudi v punk rock bendu Frgazr skupaj s sošolci iz osnovne šole (smeh)

Predstavljam si, da ste bili v prvih letih ŠKG precej omejeni s prostorom. Kje ste našli prostor za vaje? Kdaj ste poleg šolskega dela našli čas za tovrstno dejavnost? Ste imeli zaradi tega kakšne posebne ugodnosti?

Jaka: Vaje smo imeli kar v šoli v kleti. Vadili smo predvsem med vikendi, saj smo se le takrat lahko uskladili. Sem namreč edini, ki ni obiskoval vaše gimnazije in tako z ostalimi člani nismo bili sošolci, kar pomeni več usklajevanj, naš prostor za vaje pa je bil med tednom tudi zaseden.

Murat: Rad bi samo dodal, da je bilo vodstvo šole zelo prijazno do nas. Jaz, Jose in Mozo smo imeli status umetnika, kar nam je zelo pomagalo pri usklajevanju šolskega dela in našega glasbenega ustvarjanja.

Kakšen odnos do vašega dela je imelo vodstvo šole?

Mozo: Zanimivo vprašanje. Rad bi poudaril, da je bilo stališče ŠKG-ja do Captamurja vedno pozitivno. Dovolili so nam organizirati koncerte na šoli, vadi ti v šolskih prostorih in še kaj. Spominjam se, da je bil za dijaške dejavnosti zadolžen profesor Pavle Šijanec, ki nam je veliko pomagal, in tudi drugi profesorji, pa ne bom vseh navedel. Mnogi profesorji so bili glasbeni sladokusci in so še, saj mnogokrat koga srečam na koncertih, ki jih igram v gledališču, muzikalih in drugod. Razumljivo je, da je bil včasih odnos med profesorjem in dijakom rahlo skrhan, če je bil slednji ustvarjal, saj se je ukvarjal z vprašanjem, kako ustvarjalno preseči meje referenčne osebe. Captamur je bil v tistem času čista avantgarda. Hiphop kultura v Sloveniji takrat ni bila v takšnem razcvetu, kot je danes. De facto smo bili pionirji na ŠKG in tudi v slovenskem prostoru. Menim, da je vodstvo šole imelo dober posluš in nas podpiralo, kljub naši včasih hiperaktivni razposajenosti. Človek bi za klasično gimnazijo, sploh pa pri prvi generaciji, pričakoval, da bi se sestavil klasični godalni kvartet ali pa komorni orkester. Ne pa, da »širokohlačneži« s spuščeni hlačami muzicirajo in »repajo« po šoli (smeh).

Kot sem zasledila v arhivskih zapisih dijaške skupnosti, ste imeli pri organizaciji koncertov nemalo tehničnih težav, predvsem z ozvočenjem.

Jose: Priznam, da se sedaj spomnim v glavnem lepih stvari, težav pa bolj malo. Spomnim se, da so po enem od naših koncertov našli razbite wc-je pri vhodu v Zavod. Ravnatelj nas je klical na zagovor, spraševal nas je, ali naša glasba spodbuja nasilje. Menil je, da smo odgovorni za to, kar se je zgodilo. Jaz odgovornosti nisem hotel prevzeti, sankcij tudi ni bilo nobenih. Več let kasneje sem od nekoga izvedel, da so na tisti koncert prišli tudi nekateri dijak iz šentviške gimnazije in za sabo pustili razbit wc. Hvala lepa!

Kakšna publika so bili dijaki ŠKG? Kakšni občutki so vas navdajali ob navdušenju obiskovalcev?

Kačo: Dijaki so bili super publika, na koncertih se je norelo, skakalo z odra (smeh), fino je bilo. Res so nam bili v spodbudo in nas iskreno podpirali.

Jaka: Z največjim veseljem sem nastopal za publiko ŠKG, saj so nas prav vsi poznali, podpirali in uživali v naši glasbi. To so čudoviti občutki. Dejansko se počutiš kot prava svetovna zvezda na pravem svetovnem koncertu. Kot »ta veliki«.

Pa oboževalke ženskega spola?

Jaka: Ko sem prišel v bend, so bili skoraj vsi poparčkani s škofijkami. Seveda so bile te punce najprej »fenice«, nekatere pa kasneje tudi nekaj več (smeh). Lahko pa je bilo tudi obratno, ne vem. To morate vprašati naše takrat poparčkane člane (smeh). Sicer pa, ja, oboževalk je bilo veliko in z veseljem je gledati znane obraze v dvorani, kako uživajo ob naši glasbi in ti namenjaajo zapeljive poglede (smeh).

Se vam je kateri od koncertov še posebej vtisnil v spomin? Zakaj?

Mozo: Vsi!!! Takšnih koncertov danes ni ... (Smeh.)

Jose: Z vseh koncertov se spomnim določenih trenutkov, priznam, da ne vem, s katerega koncerta je kakšen. Je pa res, da prvega ne pozabiš nikoli. Prvi koncert smo imeli v novo zgrajeni telovadnici, ki je bila pregrajena na pol. Glede na to, da v tistem času rap sploh ni bil popularen, je prišlo kar precej ljudi, ki so zavzeto sodelovali. Prvič sem stal na odru in izvajal svoje lastne komade in ljudem so bili celo všeč! Tega se ne pozabi.

Kačo: Zame je bilo to v Sorici. Bila je zima, moj oče jim je šel nasproti z avtom, ker avtobus zaradi snega ni mogel v Sorico. Potem se je na cesto podrlo

še drevo, tako da so šli del poti v tistem snegu celo peš s tistimi kitarami in opremo. Je bilo zanimivo takrat v Sorici.

Jaka: Seveda. Koncert v Sorici nad Železniki. Ta koncert smo tudi posneli. Izjemna energija in neizmerena zabava. Občinstvo je bilo lokalno in naši ŠKG »fani«. Žal posnetek obstaja le na kasetah, ki pa so obstale na kakšnem zaprašenem podstrešju. Bomo pobrskali. Se splača.

Murat: Vsi koncerti na ŠKG so bili super, predvsem zaradi publike, ki se je zelo vživela in uživala z nami. Imeli smo res super podporo ostalih dijakov. Ne bom pozabil, kako so izvajali »stage-diving« na naših koncertih, kar se mi od takrat ni nikoli več zgodilo (smeh). Ne bom pozabil tudi koncerta v Sorici, od koder prihaja Gašper, prav tako zaradi super vzdušja in druženja po koncertu ... (Smeh.)

Lahko navedete kakšen verz iz vaših skladb, ki vam prvi pride na pamet?

Jose: *Hodu sm po cest, pa sm pršu v mest.*

Gašper: *Kdo je razbou štekar???*

Jaka: *Basket, mi gremo na basket, a greste z nami na basket, mi gremo na basket.*

Murat: *Pršu sm u šolo, sabo sem mel cekar, tm je bil Čižo, je vprašu: 'Kdo je razbou štekar!?' (Smeh.)*

Ste se na ŠKG ob glasbi ukvarjali s še kakšno dodatno dejavnostjo?

Jose: Nekaj časa sem še treniral košarko, potem pa sem se poleg učenja še malo dodatno učil.

Gašper: Takrat sem obiskoval še orglarsko šolo v Ljubljani. Kakšen »basket« s prijatelji in smučanje. Še danes rad in veliko smučam.

Mozo: Ne, ni bilo časa, pa tudi nisem želel, kajti hotel sem opraviti avdicijo za študij na glasbenem konservatoriju v Avstriji, kjer na avdicijo pride 40 do 50 odličnih kandidatov, sprejmejo pa 1 do 2. Zato sem se poskušal 100-odstotno posvetiti vadbi inštrumenta, da sem uspešno dosegel zadani cilj.

Jaka: Hodil sem v glasbeno šolo in igral odbojko.

Murat: Poleg glasbe sem imel najraje košarko in sem treniral pri šolski ekipi. Nikoli nisem prav blestel, sem pa rad igral, kar velja še danes.

Ste po šolanju na ŠKG še ohranili stike?

Murat: Midva z Joseom nisva od takrat nikoli prekinila stikov in glasbo še vedno ustvarjava skupaj. Z Gašperjem sva navezala stike, ko sva ga povabila v najin bend, in smo skupaj z ostalimi tudi posneli

naš album »Tuki not« in še vedno nastopamo skupaj. Z Markom in Jakom pa se le poredko slišimo ali vidimo. Mislim pa, da bomo ravno zaradi tega intervjuja obnovili stike.

Za konec nam zaupajte, kakšna je danes vaša poklicna pot. Čeprav vas nekatere poznamo kot uveljavljene glasbenike, nas zanima, če se poklicno ukvarjate z glasbo?

Jose: Z glasbo se ukvarjam resno in zavzeto, ker pri tem uživam, ni pa moj poklic. Vendar, brez glasbe mi živeti ni.

Kačo: Z glasbo se ukvarjam poklicno kot učitelj, vodja glasbenih delavnic v Groharjevi hiši, med drugim sem učil klavir na Ljudski univerzi Škofja Loka, nekaj časa nadomeščal učiteljico na gimnaziji v Škofji Loki, v kranjskem gledališču smo ravno zaključili z muzikalom *Moje pesmi moje sanje*, v katerem sem igral klavir, še zmeraj igram v Murat in Jose bandu, avtorsko sodelujem z Diono Dimm itd.

Mozo: Glasba ni moje življenje, je pa moj poklic in s tem način, kako živim. Poleg pedagoškega dela in koncertiranja aktivno komponiram glasbo za uveljavljene umetnike in orkestre, kot so: Revijski orkester RTV Slovenija, Big Band RTV Slovenija, ORF program, Oliver Dragojević, Steve Mead, godalni kvartet Rožmarinke idr. Za svoje delo sem prejel več nagrad, na festivalu Slovenska popevka leta 2005 za debitanta in leta 2007 za najboljšega izvajalca. Zasedel sem 2. mesto na evropskem tekmovanju orkestrov v Berlinu leta 2011 s kompozicijo: Tri pripovedi slovenske primorske, suita za flavto in orkester. Sem direktor glasbene agencije, ki ustvarja nove glasbene izvajalce in zastopa že uveljavljena glasbena imena.

Jaka: Glasba mi poleg družine in surfanja predstavlja ogromen delež v mojem življenju. Poučujem, igram, nastopam, snemam, aranžiram, pišem nove skladbe, skratka vse, kar je v glasbi možno početi. Z Markom ponovno uspešno sodelujeva in morda je ravno ta intervju neke vrste impulz, da se Captamur ponovno zbere najprej na kakšnem skupnem pikniku, kasneje pa ... Nič ne povem, morda se res še kaj zgodi (smeh).

Murat: Lahko bi rekel, da se poklicno ukvarjam z glasbo: »repam«, »beatboxam«, ustvarjam glasbo, pišem besedila ... Vendar samo z glasbo težko zaslužim dovolj, tako da zraven občasno delam tudi v turistični agenciji.

Najlepša hvala za pogovor.

Pogovarjala se je Olga Osredkar

Glasba na ŠKG

Nekdanji predsedniki dijaške skupnosti na ŠKG o svojih spominih na glasbene dejavnosti v času njihovega predsedovanja

Nekaj zelo dejavnih predsednikov DS smo povprašali, kakšni so njihovi spomini na glasbeno dogajanje na ŠKG ter na organizacijo glasbenih dejavnosti, s katero so se spopadali. Hvala vsem, ki ste se odzvali.

KLEMEN ŽUMER

Moji prvi vtisi na ŠKG so bili, da bo velik poudarek na vzgoji in glasbi. Kot druga generacija dijakov smo morali opravljati posebne sprejemne teste, v katerih ni manjkalo vprašanj o tem, katere instrumente igramo in če radiujemo v zboru.

Vsa štiri leta me je spremljala glasba. Dijaki smo bili izredni glasbeni navdušenci, saj smo med odmori velikokrat igrali kitaro ter peli kot na kakšnih duhovnih vajah. Na letni akademiji ter na drugih prireditvah, kjer smo se razredi predstavili, smo vedno izbrali tudi kaj povezanega z glasbo. Od belokranjskih narodnih do Kreslina.

Prav tako nas je profesor Močnik stalno novačil za razne avdicije in skoraj vsi smo pristali v kakšnem pevskega zboru. Kasneje se je na ŠKG odprla še glasbena šola in tako so tudi popoldne po šolskih hodnikih odmevali klavir, flavta, violina ...

Ko sem leta 1996 postal tudi prvi demokratično izvoljeni predsednik Dijaške skupnosti ŠKG, je bila ena od glavnih želja dijakov, da bi organizirali koncerte.

Po obisku papeža v Sloveniji leta 1996 smo tako organizirali koncert Aleksandra Mežka. Še danes se spominim, kako je Sašo uradni koncert podaljšal za celo uro, mi pa smo rajali in plesali okrog njega.

Naslednji koncert je imel Adi Smolar, ki je bil takrat na vrhu priljubljenosti v Sloveniji. Cela telovadnica je bila polna, prodali smo več kot 500 vstopnic in spominjam se, kako so se s tribun smejali profesorji ŠKG, ki so pokazali, da znajo »žurat«, nad čemer smo bili dijaki navdušeni, nad nekaterimi pa zelo presenečeni.

Kasneje je dijaška skupnost pomagala pri organizaciji koncerta Captamurja v dvorani Zavoda, ki je bil zelo dobro obiskan. Na žalost pa nam vodstvo šole zaradi dijaka, ki je lulal mimo pisoarja, takrat ni pustilo več organizacije koncertov. Sam sem se namreč osebno dogovoril z Iztokom Mlakarjem, da pripravi »en majhen, tak domač in ne preveč glasen koncert«, kot je sam rekel. Povedal je, da tega ne počne pogosto, ampak se mi je le pustil prepričati. Kljub temu zadnjemu neuspehu nam glasbe, klasične in zabavne, na ŠKG ni primanjkovalo. In res sem vesel, da je bilo tako.

IZAK MATEJ CIRAJ

Urednica Olga, hvala, da si nas angažirala, da si vzamemo čas za prijatelje. Večina nas ne dela več tega, kar smo pred štirinajst in manj leti. Moja kitara visi nekje v Komendi, Natašine, ki pa stoji dva metra od mene, sem se nazadnje dotaknil, ko sem tja montiral nosilec zanjo. Meni sedaj v dvočetrtnem taktu basira Steyr 180a, letnik 1956. Spominim pa se, da smo v dijaški skupnosti, pod super mentorstvom Pavleta Šijanča, pripravljali prave koncerte in vedno je bilo pestro kot na njivi, ko orjem.

V času, ko sem vodil DS, smo po tem, ko smo že imeli vse pripravljeno za koncert Društva mrtvih pesnikov, koncert najprej odpovedali zaradi bolezni članov, ker bi sicer slišali samo instrumentalni del, drugič je izhod vojakov, kar so DMP-jevci takrat bili, preprečila prepoved vojašnice za izhod. Takrat smo bili s šolo ravno v Postojnski jami, tako da sem obvestilo prenašal peš med avtobusi. Tretjič je uspelo. Baskitarist Tomaž je bil sicer zelo prehlajen, vendar je vseeno igral. Predskupina je bila Ulixes. Po koncertu smo imeli v mali telovadnici »račun«. Zmenili smo se za 80 »jurjev«, vendar toliko od kart nismo zbrali. Bilo je kar nekaj manj ... Najprej smo se malo gledali, potem pa so nam dali popust ... Marko Zajc, hvala. Verjetno nas je razumel, ker je bil sam v študentskih klubih zelo aktiven (LokalPatriot v Novem mestu), sedaj pa prideluje zelo znan cviček (Ampak to takrat ni bil razlog!). Morda pa tudi zato, ker je novinarka Anja Marija Ciraj (sedaj Arko) z Radia Raufnk z njimi tik pred tem opravila intervju, ki smo ga lahko poslušali na Ognjišču.

Če že ne špilamo več, si je večina iz tistih časov ohranila kakšen zanimiv spomin, ki bi ga morali večkrat deliti s prijatelji.

NEJC SMOLE

Glasba je hrup, ki misli. (Victor Hugo)

Brskanje po spominih, še posebej tistih, ki so nastajali v času najbolj turbulentne pubertete, znajo biti pogosto dvorezen meč. Predvsem zato, ker današnji pogled odkriva mnoge pomanjkljivosti, na katere tedaj ni bil nihče pozoren. Tako je tudi s spomini na dijaško skupnost in različne projekte, ki smo jih dijaki vodili v njenem okviru. Da je škofijska gimnazija na glasbenem področju precej pred ostalimi, mi je bilo jasno že na informativnem dnevu, dokončno

pa v prvih tednih prvega letnika. In po polomu na avdiciji za pevski zbor sem vedel, da rek, ki pravi, ko sem žalosten, glasno zapojem in svet je žalosten z menoj, zame še kako drži in da petje ne bo nikoli moja močna točka. V tretjem letniku smo začeli pisati zgodbo dijaške skupnosti in kmalu ugotovili, da je mnogo ponudbe za tiste, ki si želijo pridobivati znanja iz klasične glasbe in petja, prazen prostor pa je bil na področjih, kjer se udejstvuje druga, a ne majhna skupina mladih, v različnih bendih in glasbenih skupinah, ki imajo včasih sicer omejen rok trajanja, a so nujen sestavni del vsake gimnazije in gimnazijskega življenja. Skupine so imele možnost, da so vadile v takratni klubski sobi, kjer so ob biljard mizi in ročnem nogometu pogosto stali kupi različne opreme. In najemnina za prostor so bili nastopi teh skupin ob prenekateri priložnosti, ponavadi v sklopu prireditev, ki jih je tedaj pripravljala dijaška skupnost. Šolski plesi so kmalu postali premajhni in premaloštevilni, da bi se na njih lahko predstavile vse skupine, zato se je osnoval koncept manjšega festivala, ki je še danes znan pod imenom ŠKG fest, na njem pa so nastopale vse tedaj delujoče glasbene skupine. Tudi vodstvo šole je bilo vedno v veliki meri naklonjeno našim idejam, čeprav se šolski plesi marsikdaj niso končali tako, kot je bilo dogovorjeno, in so bili zato večkrat ukinjeni, a nato spet dovoljeni. Pogled nazaj torej razkriva, da smo vložili razmeroma veliko truda tudi v področja, ki niso bila v osnovnih ciljih srednješolskega izobraževanja. Marsikateri projekt je bil uspešen, še več jih je ugasnilo tako hitro kot glasbene skupine, a njihov namen je bil dosežen. Čeprav za kratek čas, so nam kot organizatorjem in glasbenim skupinam kot nastopajočim, dali občutek, da postajamo samostojne in zaupanja vredne osebnosti, ki zmoremo urensiti ideje, v katere resnično verjamemo. To pa je največ, kar v tistem času šteje.

Glasba je pomemben del našega življenja

Glede na dejstvo, da ŠKG obiskuje veliko število dijakov, ki se poleg obiskovanja gimnazije učijo igranja na inštrument ali solopetja, igrajo ali pojejo v bendih ali vokalnih skupinah, skratka so zelo glasbeno dejavni, smo nekaj nekdanjih dijakov, ki so (poleg Josea, Murata, Mozota/Moza in Kačota/Kača; slednje je resda slovnično pravilno, a nič kaj bendovsko) še vedno aktivni glasbeniki, prosili, naj nam povedo nekaj malega o sebi in svojem glasbenem udejstvovanju.

Maturanti v šolskem letu 1997/1998:

TOMAŽ MALEJ je zaposlen kot violist v Simfoničnem orkestru Slovenske filharmonije.

Na vprašanje, kaj bi izpostavil pri svojem poklicu, odgovarja:

»Dinamičnost. Srečujemo se z različni dirigenti, solisti. Vsak od njih na svoj način doživlja glasbo, ki jo skuša na najboljši možen način preko nas orkestrašev posredovati ljudem.«

Maturanti v šolskem letu 1998/1999:

LUKA POTOKAR, sicer zaposlen kot projektant arhitekture, v prostem času igra bobne (solo, projekti ...), kreira lastne skladbe v okviru solo projekta Encre, ukvarja se s produkcijo glasbe in z aranžmaji (vse na amaterskem nivoju) ...

Na vprašanje, zakaj se še vedno (po mnogo letih) ukvarja z glasbo, odgovarja:

»Najverjetneje zato, ker nimam nikakršnih ambicij doseči povprečen ali morda nadpovprečen slovenski glasbeni nivo (igrati nekajkrat na mesec po neurejenih klubih, imeti opravka s po večini vinjenimi sobendovci, prenašati nekultivirane publike, preigravati priredbe in biti »kul« v očeh ne-kdo-ve-kako intelektualno fokusiranih oboževalcev). Drugače povedano, slovenski glasbeni trg je majhen, deluje v obliki »kuhinje«, ki jo dirigirajo povečini strokovno nepodkovani in zlobirani estradniki in kvazivsevedi, ki narod »pumpajo« s svojim klavrnim okusom za glasbo. Rezultat so debilna, po večini patetična besedila brez kakršne koli konstruktivne sporočilnosti, enostaven glasbeni aranžma, ki je ponavadi zavestno dvajset let za časom ... In vse to z enim samim ciljem: da se čim bolje prodaja in da lahko narod poneumljajo ter ga usmerjajo, kamorkoli se jim zahoče. Zavaljo nezmožnosti biti glasbeno uspešen po »slovenskih standradih« se je zgodilo, da glasbo ustvarjam za svoj »gušt«, z veseljem in neobremenjeno. Reference in inspiracijo po večini dobivam ob poslušanju in analiziranju kompleksnejših bendov svetovne kakovosti, bolj ko ne metalsko-alternativno-ritmičnih žanrov.«

MARKO LAVRIČ poučuje kitaro in je kitarist v raznih bendih.

O sebi pravi:

»Trenutno sem aktiven v več bendih, najbolj pa pri The Fakkers. V tem bendu večinoma

preigravamo priredbe v »naši preobleki«, počasi pa bo na vrsti tudi avtorska glasba. Kitaro sem začel igrati nekje v petem razredu osnovne šole, potem sem začel aktivno igrati najprej pri skavtih, nato pa še na ŠKG. Bendovske izkušnje sem nabiral na ŠKG – tam smo bili Itilos in Infarkt – ostale ben-de sem imel izven gimnazije. Čas na gimnaziji je definitivno vplival na mojo glasbeno pot, predvsem v medčloveških odnosih. Mislim, da na drugih šolah oz. v širši družbi ne bi bil deležen take povezanosti in medsebojne pomoči ... Aktivne stike imam še s Potokarjem, s preostalimi člani pa občasne.«

JANEZ HOSTNIK, profesor petja v GŠ Kranj in GŠ Škofja Loka, poleg poučevanja igra tudi v narodno zabavnem ansamblu Storžič.

Na vprašanje, ali je prepevanje v komornem zboru

ŠKG vplivalo na njegove nadaljnje pevske korake, odgovarja:

»Na vsak način. Res je, da smo v družini tudi pred tem veliko večglasno prepevali, a prvi resni stik s petjem je bil prav v Komornem mešanem zboru ŠKG pod vodstvom Damijana Močnika. Na vajah, turnejah po Švici, Italiji, Nemčiji, ZDA in Kanadi je veselje do petja preraščalo v strast, ki ni hotela biti več zgolj ljubiteljska. Tako sem petje izbral za svoj poklic in na nek način poklicanost. Prof. Močnik me s pravo mero duhovitosti, resnosti ter s svojim večnim glasbenim entuziazmom ni le navdušil za vokalno glasbo, temveč me je z nasveti in usmerjanjem vodil in spodbujal, da sem se učenju in kasneje študiju petja resno posvetil.

Ko se oziram nazaj, se zavedam, kakšen glasbeni potencial sproža zborovstvo na ŠKG in koliko odličnih pevcev se je že izvalilo iz tega gnezda. Hvaležen sam za vse čudovite trenutke, ki so me spodbudili, da sem čudovit hobi združil s poklicem, ki daje hrano moji duši in preživetje moji družini.«

ANDREJ PERDIŠ, mladi raziskovalec na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU, prepeva pri vokalni skupini Jazzva.

Na vprašanje, kaj je Jazzva in kakšni so načrti za prihodnost, odgovarja:

»V vokalni preobleki pojemo različne zvrsti od popa, rocka, jazza do funka. Nočemo se omejiti samo na eno zvrst ali samo na največje uspešnice, ki jih lahko poslušas dvakrat, trikrat, potem pa ti začnejo iti na živce. Največji poudarek dajemo kakovosti glasbe, zato se poleg nastopov udeležujemo tudi tekmovalnih vokalnih skupin. Do zdaj smo bili večkrat nagrajeni na državnih ravni, svoje delovanje pa začnemo širiti tudi v tujino.«

ALMA ČELIK, muzikologinja, je o sebi povedala:

»Glasba je resno vstopila v moje življenje, ko mi je bilo šest let. Igranje klavirja in flavte ter petje so me spremljali skozi celotno osnovnošolsko obdobje, temu pa sem

ostala zvesta tudi v gimnaziji. Petje v deklškem komornem zboru, igranje filmskih uspešnic na flauto

z dijaškim orkestrom ter poglobljanje znanja obeh instrumentov na glasbeni šoli ŠKG-ja mi je bilo v neizmerno veselje. Veselje pa je preraslo v globoko ljubezen, obsedenost. Glasba je danes bistvo mojega poklica in je obenem najbolj strasten hobi. Sem muzikologinja in delam kot glasbena novinarka, kritičarka, glasbena opremljevalka in urednica na tretjem programu Radia Slovenija, v prostem času pa z veseljem stopim na oder z big bandom Špičikuc orchestra, s katerim publiko obnorimo s filmsko, pop in funky glasbo. Ker mi tudi to ni dovolj, si kot poslastico v poletnem času privoščim tudi obisk delavnic za jazz petje.»

KATJA STRLE, arhitektka, je članica vokalne skupine Perpetuum Jazzile.

Na vprašanje, kaj pomeni biti član Perpetuum Jazzile, odgovarja:

»To pomeni izredna predanost, dobra volja in velika mera ljubezni do ustvarjanja a cappella glasbe in glasbe nasploh. Biti član take skupine je velik izziv in, lahko rečem, kar način življenja. Čez leto imamo 2-krat tedensko 2 uri do 3 ure vaj, nekajkrat letno intenzivne vaje ob vikendih, studijska snemanja in preko 70 koncertov po Sloveniji in tujini, kar je za amatersko skupino kot je PJ izredno veliko. Ko se priključiš PJ, moraš sprejeti dejstvo, da je PJ najbolj pomembna nepomembna stvar v tvojem življenju. In kako to uskladiti z ostalimi obveznostmi v življenju? Kjer je volja, tam je pot! Vsekakor je »plačilo« neprecenljivo.«

Maturanti v šolskem letu 2000/2001:

MALALA-TINA KOVAČIČ SERBAN, sicer profesorica francoščine, se ukvarja s petjem.

Na vprašanje, kateri ljudje so jo v njeni glasbeni dejavnosti najbolj zaznamovali ter s kom in na kakšen način je že sodelovala, odgovarja:

»Zaznamovali so me predvsem moj oče Joseph Rakotorahalahy z Madagaskarja, ki me je z malgaško glasbo povezal že v otroštvu (odkar sem bila stara pet let) in moja profesorica solopetja v Parizu, Claudia Solal.

Naštela bom le pomembnejša sodelovanja:

- Marino Legovič in Miša Čermak (Avtor glasbe in avtorica besedila za pesmi, s katerimi sem sodelovala na nekaterih slovenskih festivalih: Melodije morja in sonca, Slovenska popevka, Hit festival.);

- Rok Golob (Sodelovala sem pri snemanju njegove zgoščenke Story of Laxeno.);

- Joseph Rakotorahalahy (12 let sva imela skupne koncerte malgaške glasbe po šolah, v kulturnih ustanovah in na festivalih; med drugim tudi na festivalu Lent v Mariboru, festivalu Sziget v Budimpešti, na Noči v Stari Ljubljani, Okarina festivalu na Bledu, Carniola festivalu v Kranju itd.);

- skupina Tantadruj (Odpela sem glavni vokal na njihovi zgoščenki Kar je, beži, na katerem je uglasbena poezija Franceta Prešerna.);

- Murat&Jose (Sodelovala sem pri snemanju njune prve zgoščenke V besedi je moč.);

- Nikolovski, Boštjan Gombač, Blaž Celarec ...;

- Terra folk (Imeli smo nekaj skupnih koncertov.);

- indonezijski skupini Navicula in Dialog dini hari (Imeli smo nekaj skupnih koncertov ter skupno posneli nekaj pesmi med mojim bivanjem na Baliu, v Indoneziji.).«

LUKA VEHAR je zaposlen kot učitelj kitare, sicer pa je tudi kitarist, aranžer, skladatelj in producent, redni član zasedb Don Mentony Band, E.V.A., Ansambel Ankarana, 1911, Duo Črnobelo. Sodeloval je s Pavlom Kavcem, skupino Terra Folk, Tomislavom

Jovanovičem – Tokacem, Čarlijem Novakom, z Janezom Bončino – Benčem, Juretom Ivanušičem, Otom Pestnerjem, Jadranko Juras, Damjano Golavšek ter z Zlatkom in Optimisti.

Na vprašanje, ali mu trenutna glasbena dejavnost omogoča dovoljšno mero samouresničevanja, odgovarja:

»Odgovor na to vprašanje je res kratek (Ne.), vendar pa bi ga rad obrazložil.

Po daljšem razmisleku in pobrisanih vrsticah menim, da je to odgovor, ki ni tako negativen kot njegova vsebina, cilja namreč na željo po odkrivanju in nadaljevanju.«

Maturanti v šolskem letu 2001/2002:

MATEJ RAJK, univ. dipl. politolog, je pevec in klaviaturist v bendu.

Na vprašanje, ali je težko ustvarjati avtorsko glasbo, odgovarja:

»Če imaš tak bend, kot je Skoraj tam, je to res nepričakovano lahko. Potrebuješ le dober tekst, dober projekt za primerno motivacijo in nekaj popoldnevov vaj.«

MARTIN PETROVČIČ, absolvent prava in prevajalec, se ukvarja s komornim zborovskim petjem in solopetjem.

Na vprašanje, kaj ga veseli pri petju in kakšni so njegovi bodoči cilji, odgovarja:

»Pri skupnem petju me najbolj navdušuje brezpogojna medsebojna soodvisnost pevcev pri poustvarjanju glasbe, ki zahteva precejšnjo mero prilagajanja, obenem pa vsakič znova ponuja edinstveno možnost glasbenega presežka, h kateri bi morali pevci stremeti ne le tehnično, pač pa z vsem svojim bitjem. Nadvse uživam tudi, kadar imam možnost z bendom odpeti kakšen komad Franka Sinatre ali Deana Martina, ki sta mi od Rat Packa še posebej blizu.

V prihodnje želim iz glasu, ki sem ga prejel v uporabo, izvabiti tisto najboljše, zaradi česar obiskujem tudi ure solopetja, kjer izpopolnjujem vokalno tehniko, in tako počasi odpravljam napačne koncepte. Glede prihodnosti pa naj zaenkrat rečem le, da bi se želel kar čim večkrat pozitivno presenetiti.«

MIHA FRIEDRICH, samostojni strokovni sodelavec na Kemijskem inštitutu, igra bobne v različnih amaterskih zasedbah.

Na vprašanje, če se mu je med nastopanjem kdaj zgodil kakšen zabaven pripetljaj, odgovarja:

»Ja, npr., ko smo z bendom nastopali v nekem lokalu v Žusterni, se je med igranjem zadnjega komada pojavila od 40 do 50 let stara, rahlo okajena ženska in me na vsak način želela ziniti s stola, saj se je očitno odločila, da bo še sama malo zabobnala. Ker sem imel vse okončine že zasedene z igranjem, je bil moj odpor precej otežen, tako da je borba trajala kar nekaj časa, dokler ni nekdo iz publike doumel, da je volja gospe enostavno premočna, in mi prijazno priskočil na pomoč ter damo nekako odvelkel z odra.«

Maturanti v šolskem letu 2003/2004:

AMBROŽ KVARTIČ, mladi raziskovalec na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo na Filozofski fakulteti, prepeva v oktetu Pushlushtae.

Na vprašanje, kje v vokalni glasbi se skrivajo smisel življenja, brezmejna lepota in večna radost, odgovarja:

»Na visokem C-ju (in nižje).«

ANA GABRŠČEK, absolventka biologije, se ukvarja z jazz pop petjem.

Na vprašanje, koliko časa se ukvarja s solopetjem, odgovarja:

»Približno dve leti, obiskujem zasebne ure pri prof. Darji Švajger, približno pol leta pa pojem v glasbeni skupini Rdeča nit. Letos bom tudi nastopila na tekmovanju Ritem duha 2011.«

GAŠPER SOJAR, diplomant Fakultete za šport in študent Fakultete za strojništvo, prepeva v oktetu Pushlushtae.

Na vprašanje, od kod vaši skupini tako zanimivo ime, odgovarja:

»Na prvi vaji smo izbirali ime, pa si je vsak izbral eno črko. Te smo potem postavili v naključno zaporedje in vmes dodali samoglasnike.«

KSAVER OBERSTAR, študent 2. letnika fizioterapije, prepeva v oktetu Pushluschtae.

Na vprašanje, zakaj se ukvarja ravno z a cappella glasbo, odgovarja:

»Zaradi bolečin v križu ne morem več s seboj nositi harmonike, pa sem se raje odločil za petje.«

ŽIGA KORELEC, zdravnik pripravnik, igra v jazz Big bandu DOM in BB Medicinske fakultete.

Na vprašanje, zakaj rad igra v big bandu, odgovarja:

»Ker uživam v glasbi in vzdušju.«

Maturanti v šolskem letu 2004/2005:

Foto: Nada Žgank

KAJA DRAKSLER je pianistka, izvajalka jazz in improvizirane glasbe, skladateljica različnih zvrsti glasbe za različne zasedbe (solo, komorne zasedbe, jazz bandi, big bandi, orkestri), trenutno dela magisterij kompozicije na Conservatorium van Amsterdam.

Na vprašanje, katera lekcija je bila zanjo najboljša, odgovarja:

»S pianistom Danilom Perezom, ki mi je s svojo energijo in besedami pomagal spojit glasbeno življenje z osebnim, da je postalo eno samo in neločljivo.«

Maturanti v šolskem letu 2005/2006:

MIHA SOJAR, sicer študent dentalne medicine, je pevec (tenor) in beatboxer pri vokalnem osmercu brez krčmarja Pushluschtae.

Na vprašanje, zakaj je vaša skupina drugačna od drugih v isti zvrsti glasbe, odgovarja:

»Ker se nam zdi in nam to tudi drugi povedo, da na odru kažemo neko posebno medsebojno energijo.«

Maturanti v šolskem letu 2007/2008:

LUCIJA ČEMAŽAR, študentka medicine, študira tudi violino na Akademiji za glasbo.

Na vprašanje, kaj bi povedala o glasbi, odgovarja:

»Od nekdaj sem v glasbi videla čudovito umetnost. Kasneje sem v njej odkrila tudi zdravilo brez neželenih učinkov.«

Maturanti v šolskem letu 2008/2009:

MARKO NOVAK, študent razrednega pouka na Pedagoški fakulteti, se ljubiteljsko ukvarja z glasbo in, kot pravi sam, je vsestransko nadarjen in dejaven.

Na vprašanje, kateri zunanji pogoji in kakšni notranji interesi so bili udeleženi pri njegovem glasbenem razvoju (od otroštva do sedanjih enaindvajsetih let), da glasbeno udejstvovanje goji še po zaključku gimnazije, odgovarja:

»Mati so mi pravili, da sem v trebuhu veselo prepeval, torej sem z glasbo povezan že zelo dolgo. Težko govorim o notranjih interesih glede glasbe, saj so se skozi moj telesno-duševni razvoj neprestano spreminjali. Glasbena šola in petje v pevskih zborih sta skrbela za mojo povezanost z glasbo, pa tudi doma smo mrzle zimske večere večkrat preživljali zbrani ob krušni peči, kjer smo prepevali narodne pesmi. V glasbeni šoli ali pa kar sam doma sem se, zahvaljujoč glasbenemu daru, naučil igrati na celo kopico inštrumentov: frulico, harmoniko, klavir, citre, kitaro, triangel, orgle. Na Škofijski sem ugriznil v ponujeno jabolko in se glasbeno še dodatno razvil. Prepeval sem v Komornem mešanem zboru ŠKG in se udeleževal vaj iz solopetja. Vmes sem ves čas pel v zboru svoje domače župnije Ljubljana - Ježica, nekaj časa bil tudi njegov zborovodja, kakšni dve leti nazaj pa smo s župljani ustanovili moški oktet, s katerim zapojemo na kakšnem pogrebu in zraven še kaj zaslužimo. Poleg solopetja in Študentskega zbora Megaron, ki ju sedaj obiskujem, kar nekaj časa preživim tudi z narodnozabavnim ansamblom Gašperčki, kjer s še štirimi prijatelji

(vsi so bivši »škofijci«) ustvarjamo glasbo za »ohceti«, veselice in druga praznovanja (Se kdo poroči?). Trenutno je moje ukvarjanje z glasbo najbolj povezano ravno s tem ansamblom. Tako veliko časa posvetim glasbi, ki venomer uravnava moje počutje. Naj moje pisanje zaključim z mislijo: Glasba je vseposod, treba ji je le prisluhniti.«

Zbrali predstavniki generacij nekdanjih dijakov ŠKG, uredila Olga Osredkar

OBLIKOVANJE

DIGITALNI TISK

GRAFIČNA PRIPRAVA

KOPIRANJE

BIROGRAFIKA

BORI

OFSETNI TISK

GRAFIČNA DODELAVA

DIREKTNÁ POŠTA

www.birografikabori.si

Birografika BORI d.o.o. | Linhartova 1 | 1000 Ljubljana
T 01/47 20 450 | F 01/23 26 695 | E info@birografikabori.si

Rudi Turs d.o.o.

Velika Štanga 22
1275 Šmartno pri Litiji

Tel.: 01 899-30-13
Fax: 01 899-30-14
Gsm: 041 770-506, 031 770 506, 031 709 499 (pisarna)
E-mail: ruditurs@siol.net
Http://www.ruditurs.si

OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REViji

oglasevanje.alumni@stanislav.si

AMO®

PROMETEJ inženiring d.o.o.
Cankarjeva cesta 1
1000 Ljubljana
GSM 041/256099

ŠOLA VOŽNJE

www.prometej.com

Varna vožnja za življenje

PROMETEJ

»Sodobni« svet vdira tudi za zidove ŠKG

Glasba ima na ŠKG že dolgo tradicijo. Poleg zborovskih zasedb so se v dijaških vrstah v preteklih letih oblikovali bendi, ki so izvajali različne glasbene zvrsti in organizirali samostojne koncerte. V zadnjih letih je opaziti zaton tovrstnih zasedb in porast vokalnih sestavov. Za mnenje o omenjenem pojavu smo povprašali »svežega« bivšega dijaka Jana Gerla, ki je bil aktiven sodelavec v dijaški skupnosti, član mešanega pevskega zbora Zavoda sv. Stanislava, okteta Tacet in je aktiven glasbenik tudi izven zavodskih zidov.

ŠKG je znana po izredni glasbeni dejavnosti. Na šoli deluje več pevskih zborov in vsak prvošolec se mora že kmalu po vpisu udeležiti avdicije. V čem vidite pomen prepevanja v zboru na ŠKG? Kako je vas osebno tovrstno udejstvovanje oblikovalo? Naj kaj imate najlepše spomine?

Pozdravljeni! Osebno sem glasbene naravnosti šole zelo vesel in to je tudi eden od razlogov, da sem se na to šolo vpisal. Pomen prepevanja v zboru je težko opisati, ker se po njem nisem nikoli vprašal. Enostavno sem želel peti in to je bil eden najboljših načinov, saj v zboru spoznaš veliko podobno mislečih ljudi, ki jim glasba veliko pomeni. Je tudi odličen način razvijanja osebnega glasbenega talenta na skupinski ravni, saj posameznik v zboru ne pomeni veliko, skupaj pa pevci lahko veliko dosežejo. V Komornem mešanem zboru Zavoda sv. Stanislava sem se naučil veliko stvari, ki sem jih in jih bom lahko kot zborovodja še posredoval naprej, predvsem pa sem spoznal veliko prijateljev, s katerimi sem preživel nepozabne trenutke na vseh turnejah in koncertih.

Mnogi dijaki sodelujejo tudi v šolskih instrumentalnih sestavih. Tudi sami ste spretni v igranju nekaterih instrumentov. Nam zaupate, katerih, in kdo vas je usmerjal pri izbiri?

Že od malih nog me je spremljala glasba na skoraj vsakem koraku, za kar je glavni krivec moj oče, ki je »ohcetni« glasbenik, vendar poje v kar nekaj vokalnih skupinah. Začel sem z igranjem na klavir, nadaljeval s klavirsko in z diatonično harmoniko ter z orglami. Te instrumente sem se učil v glasbeni šoli, samouk pa sem na kitari in bas kitari. Spomnim se, da

bi brez podpore očeta že velikokrat obupal nad svojim glasbenim izobraževanjem. Kmalu sem sam spoznal, da brez glasbe ne morem.

Dijakom so še posebej v najstniških letih, in seveda tudi kasneje, blizu tudi druge glasbene zvrsti. Oblikujejo se bendi, ki izvajajo predvsem rock ali metal, in nekateri so bili izredno uspešni in priljubljeni pri publiku. V zadnjih letih pa tovrstne skupine ne uspejo prodreti na površje. Na Miklavževem koncertu so nekatere sicer pokazale svoje spretnosti, a česa več nismo bili deležni. V čem vidite problem? So premalo resni? Morda delovanje omejuje vodstvo šole?

Ne, mislim, da vodstvo šole delovanja ne omejuje. Omejuje ga morda sama zahtevnost šole in oddaljenost nekaterih dijakov. Naj pojasnim na našem primeru, ko smo v 1. letniku sošolci hoteli ustanoviti rock bend. Največji problem so bile vaje, brez katerih pa skupina seveda ne more obstajati. Sam sem bival v JDD-ju, ostali pa so se v šolo vozili, kar je urnik vaj zelo omejilo, tu pa so tudi druge šolske obveznosti, testi itd. Delovanju skupine bi bilo potrebno nameniti res ogromno energije in časa, za kar pa se dijaki v teh letih redko odločijo, zato mislim, da lahko rečemo, da so včasih premalo resni. Vsekakor pa problem ni omejen le na rockovsko in metalno zvrst, ampak je v teh časih značilen za vse.

V arhivih dijaške skupnosti je zaslediti, da so bili v preteklosti nekateri koncerti odpovedani zaradi uživanja nedovoljenih substanc. Ali je tovrstne koncerte na ŠKG še možno organizirati?

Mislim, da smo v času, ko sem ŠKG obiskoval jaz, trpeli posledice prejšnjih generacij. Sam takih izkušenj s prireditvami v »svojem« času nimam, zato mislim, da bi morali dati dijakom novo možnost, ki pa je seveda ne smejo zapraviti.

V prvih letih so na naši šoli gostovali uveljavljeni glasbeniki (Adi Smolar, Nude, Društvo mrtvih pesnikov, Zmelk-ow). Zakaj takšnih koncertov na ŠKG ni več? Ste v DS razmišljali, da bi jih zopet obudili?

Zakaj takih koncertov na ŠKG ni več, ne vem. Sami smo se o tem seveda pogovarjali, a taki koncerti predstavljajo velik organizacijski zalogaj, pri katerem pa vodstvo šole in pa tudi profesorji pri urah ne pomagajo veliko. Vedeti moramo, da je dijaška skupnost prostovoljna organizacija, ki posledično nima nikakršnih posebnih ugodnosti pri spraševanju in drugih šolskih dejavnostih.

Pred leti se je nekaj dijakov združilo v Venček slovenskih fantov, ki je izvajal narodnozabavno glasbo. Z vsakim nastopom so publiko navdušili. Zakaj po vašem mnenju nastanek takšnih ansamblov med dijaki ni pogostejši?

Tudi sam se njihovih nastopov dobro spomnim in si želim, da bi bilo takih skupin več, a je to predvsem moje mnenje. Vem, da večina dijakov ni privrženec te glasbe, zato se tudi ljudje, ki jo izvajajo, težje najdejo. Tukaj pa je potem spet problem ohranjanja skupine, o katerem sva se pogovarjala že prej. Izven šolskih zidov pa narodnozabavna glasba doživlja porast in veliko je mladih ansamblov. Član enega izmed njih sem tudi sam in vem, da je takih posameznikov na ŠKG več.

Zadnja leta je opaziti porast vokalnih sestavov. Tudi sami ste bili član okteta Tacet. Prosim, če bralcem predstavite nastanek skupine. Koliko koncertov oz. nastopov ste imeli? Boste s sodelovanjem nadaljevali?

Skupina je nastala v sklopu skupinske projektne naloge v 3. letniku, ko smo se v mešani oktet zbrali štirje fantje in štiri dekleta, ki nas petje veseli. Naš cilj je bil priprava in izvedba lastnega koncerta, kar nam je tudi uspelo. Naše skupne poti pa s tem nismo hoteli zaključiti, zato smo prepevali tudi v 4. letniku. Točnega števila nastopov se ne spomnim, mislim pa, da se številka približa 10. Na vseh smo zelo uživali, vendar pa v našo skupno prihodnost dvomim, saj odhajamo na različne fakultete. Večina članov pa bo vseeno nadaljevala s prepevanjem v komornem zboru Megaron.

Kulturna sekcija Dijaške skupnosti ŠKG je bila v vaših dijaških letih tudi po vaši zaslugi zelo aktivna. Kakšne načrte ste si zastavili na glasbenem področju (šolski plesi) in v kolikšni meri vam jih je uspelo uresničiti?

Sam sem bil kot član kulturne sekcije DS ŠKG med drugim nekako zadolžen za organizacijo plesov, ki pa mi jih ni uspelo uresničiti v veliki meri. Organizirali smo nekaj plesov, ki niso imeli velike udeležbe, drugih nismo smeli zaradi cerkvenega kolesarskega leta (advent, post), tretji se niso izpeljali zaradi zasedenosti primernih prostorov. Upam, da bodo naslednje generacije pri tem uspešnejše in da bo udeležba večja.

Kakšno je vaše osebno glasbeno udejstvovanje izven Zavoda sv. Stanislava?

Sem zborovodja mladinskega pevskega zbora Št. Jurij, vodja narodnozabavnega ansambla Jan kvintet, učim diatonično harmoniko, občasno »vrtim« glasbo na zabavah (DJ), ozvočujem rock bend in sem na splošno povezan z večimi zvrstmi glasbe. Pred kratkim pa sem začel tudi delati na Radiu Ognjišče (če je to izven Zavoda sv. Stanislava), kjer sem tonski tehnik.

Za konec nam zaupajte, v kateri študij ste se po končani gimnaziji usmerili. Boste uspeli študij uskladiti z glasbenimi dejavnostmi, ki so pomemben del vašega življenja?

Vpisal sem se na Fakulteto za računalništvo in informatiko, kaj več pa vam o tem ne morem povedati, saj se je študijsko leto tako rekoč komaj začelo. Upam, da bom študij z glasbo dobro uskladil, sicer pa je povezava med tehnika in glasbo že v mojem življenju pogosto prisotna že sedaj.

Najlepša hvala za pogovor.

Pogovarjala se je Olga Osredkar

PROMETNI CENTER ZA VAS

KVALITETNA ŠOLANJA ZA VOZNIKE NA ENEM MESTU

Organiziramo

- + Tečaj cestno - prometnih predpisov
- + Tečaj prve pomoči
- + Vožnje za kandidate vseh kategorij
- + Tečaje in izpit temeljne kvalifikacije
- + Vadba varne vožnje

Ugodnosti

- + Opravite vse na enem mestu
- + Popusti za dijake in študente
- + Izbira lokacije začetne ure

Vozni park

- + Osebna vozila Golf IV, Clio
- + Motorna kolesa Yamaha, Honda
- + Tovarna vozila Renault

Prometni center Blisk

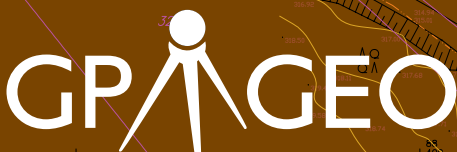
Gorazdova 15, 1000 Ljubljana
Tel.: 01 515 01 60
email: blisk-as@siol.net

<http://www.blisk-as.si>

GEODETSKE STORITVE

- GEODETSKA IZMERA ZEMLJIŠČ, STAVB IN INŽENIRSKIH OBJEKTOV
- IZDELAVA GEODETSKIH IN SPECIALIZIRANIH 3D TOPOGRAFSKIH NAČRTOV
- IZDELAVA ELABORATOV ZA VPIS V URADNE EVIDENCE GEODETSKE UPRAVE
- OBDELAVA IN DISTRIBUCIJA GEOLOCIRANIH PODATKOV V OKVIRU PROSTORSKIH INFORMACIJSKIH SISTEMOV

Povezujemo izkušnje prekaljenih inženirjev s sodobnimi tehnologijami geodezije.

040 93 89 90 | 0590 49 49 4 • INFO@GP-GEO.SI
SLOVENSKA CESTA 30, 1234 MENGEŠ

Koncert je bil zelo poskočen, vzdušje in splošno občutje pa je bilo prežeto s toplino domačnosti Škofijske klasične gimnazije. Vendar pa bi radi opomnili, da je bilo nam, ki smo že dalj časa hiperaktivni v okušanju glasbe, ki nam jo nudijo, opaziti rahel zaton kongruence med člani skupine. Še vedno pa so izredno »razturavali«. Zato še vedno vztrajamo in se kakor klop držimo našega gesla: »Captamur, ljubimo vas!«

Captamur's fans

(Kažipot, december 1996, št. 3)

ODPOVED KONCERTA ALI »KAJ JE ZDEJ TO!?!«

Projekt, ki ga je Dijaška skupnost dolgo pripravljala in je bil dogovorjen že v začetku leta, je bil tik pred zdajci odpovedan. Zakaj?

To bi bilo najbolje vprašati tiste, ki so med koncertom Captamurja uničevali šolo. Ne bom nkladal, da to ni prav. Tudi oni to dobro vedo. Poleg tega pa smo na Škofijski klasični gimnaziji. Po pričakovanjih je vodstvo Zavoda in šole burno odreagiralo. Grozi celo prepoved vseh nadaljnjih koncertov.

Vodstvo hoče na ta način preprečiti, da bi šel incident mimo nas. V tem ima prav. Kot pa sem povedal tudi gospodu ravnatelju, se mi zdi odločitev prestroga, saj zaradi peščice prizadene vseh 500 dijakov, da o organizatorjih in o Adiju ne govorimo.

Sam sem še istega dne na vsak način poskušal preprečiti to presenetljivo odločitev, da bi Adi vendarle prišel. Toda odločitev je bila nepreklicno sprejeta.

Vodstvo šole in Dijaške skupnosti ugotavljata in bosta našla TISTE. Zaenkrat je dogovorjena kazen, da bodo čistilke nasvinjale, oni pa bodo počistili. Poskrbeli bomo, da se bo to zgodilo čim prej in da bodo tako projekti DS – predvsem koncerti – lahko po načrtu tekli naprej.

Vse, ki ste sodelovali, in vse ostale pa tudi prek tega članka pozivam in vam svetujem, naj se to ne ponovi več.

Klemen Žumer, predsednik DS

(Kažipot, maj 1997, št. 4)

... Koncert Društva mrtvih pesnikov je odpadel. Opravičilo skupine ste si prebrali na oglašni deski. Torej, fantje niso bili nič krivi. En dan pred koncertom so jim namreč šefi v vojski

Adhuc meministis, socii?

(Še pomnite, tovariši?)

prepovedali že domnjen izhod. Koncert pa, mi-
slim, bomo zopet predstavili; upam, da bo vse v redu.

Izak-Matej Ciraj, predsednik DS
(Kažipot, oktober 1998)

... Okrog pol osmih je tedanji predsednik Klemen
Žumer malce prekinil gospoda Smolarja z željo, da
bi lahko na predlog sošolcev, ki se jim za to lepo za-
hvaljujem, zabrenkala in zapela tudi moja malen-
kost, ki je od presenečenja na odru ostala brez be-
sed, dokler se ni izpod malenkostnih prstov zaslíšal
zvok strun. Že hripav glas je začel in po treh minu-
tah nehal peti ...

Andrej Perdih
(Kažipot, oktober 1998)

... »Ta pravi mladci« so zapustili oder, nanj pa so
prišli malo starejši mladci ali drugače – nagci (beri
NUDE). Dobesedno zažgali so s svojimi hiti, kot so
Rola, Šiz d best, Balon in drugimi uspešnicami s svo-
jega albuma z naslovom Supermarket ...
Sama pa sem skočila še do Boštjana
(pevec) po objavljen intervju. Pa po-
glejmo, kaj nam je povedal! (izbor)

Kakšni so vaši prvi vtisi o šoli?

Šola je the best! Mi smo pravzaprav prvič
tukaj in smo bili prav prijetno preseneče-
ni. Najprej zaradi izgleda šole, potem pa
nas je razveselil še odnos vseh ljudi, ki so
nas s tako toplim in odprtim srcem pričaka-
li. Res prijazno! Torej smo navdušeni.

V glavnem se vam potem naša publika, po
naše rečeno, zdi cool?

Ha, ha. Publika je cool in tudi the best!

Maja Merljak
(Kažipot, november 1999, št. 1)

11. 5. 2000 ob 18.00 bo koncert popularne glasbe:
vstopnice v predprodaji 750 sit, na dan koncerta
850 sit. Nastopile bodo 3 šolske glasbene skupine,
Captamur, Infarkt in Zmelkoow. Del dobička gre za
postno akcijo. Vabljeni tudi bivši dijaki, vinjenih in
omamljenih se ne spušča v dvorano.

(arhiv DS)

Zvezde naše šole: Venček slovenskih fantov (Bert, Tomaž, Matija, Miran, Matic)

Tomaž: »Ansambel smo ustanovili, ko sem jaz spre-
videl, da so jedro ansambla grablje, in tako sem pri-
tegnil tudi nekaj ne tako blestečih imen iz razreda
zabavne glasbe in tako je nastal ansambel ...«

(Kažipot, marec 2007, št. 2)

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

2. OBČNI ZBOR Kluba Alumni Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu

V dvorani Zavoda sv. Stanislava je 18. junija 2011 potekal 2. občni zbor kluba Alumni ŠKG. Tedanji predsednik Kluba Boris Mark Andrijanič je podal poročilo o delovanju od ustanovnega občnega zbora dalje in povedal, da se je v tem letu Klub kot društvo registriral pri UE Ljubljana. Tekom sej upravnega odbora se je izjasnila tudi ideja o celostni grafični podobi, ki jo je v dokončno obliko spravil oblikovalec Marko Grimani. Vzpostavljeni so bili komunikacijski kanali prek predstavnikov generacij in razredov, postavljena je bila stran na Facebooku, skupaj so se izdale 3 številke publikacije AMO®; gradiva za spletno stran in spletno evidenco članov so pripravljena. Poleg piknika, ki se bo dogajal vsako leto v maju ali juniju, je bil organiziran tudi dogodek – srečanje ob dnevu sv. Stanislava v mesecu novembru.

Predsednik je poudaril tudi pomen srečevanja po razredih in aktivnejše vloge posameznikov pri organizaciji razrednih srečanj. Poleg srečanj je eden izmed temeljev Kluba tudi publikacija AMO®.

Na koncu se je predsednik zahvalili vsem, ki sodelujejo pri projektu kluba Alumni ŠKG, saj brez njih

vseh zgoraj naštetih dogodkov in aktivnosti ne bi bilo.

Sledile so volitve novega predsednika kluba Alumni. Edina kandidatka za predsednico je bila Anja Marija Arko (dekliški priimek Ciraj), ki je v nekaj stavkih predstavila sebe in svojo vizijo Kluba za obdobje njenega mandata. Za kandidaturo se je po njenih besedah odločila predvsem zaradi občutka pripadnosti Zavodu in gimnaziji, ki jo je obiskovala, in želji, da skozi aktivno udejstvovanje v klubu pripomore h krepitve vezi med nekdanjimi gimnazijci. Po njenem mnenju je aktivno članstvo v klubu Alumni naravna posledica aktivnosti v Študentskem društvu Megaron. Njen cilj je nadaljevanje aktivnosti, ki so jih udeleževali dosedanji predsednik in člani upravnega odbora. Poudarila je tudi, da je kvaliteta pomembnejša od kvantitete in da se bo trudila v smeri, da bi k aktivnostim dodali še kakšen projekt. Funkcijo predsednice vidi kot koordinacijsko in v sodelovanju z ostalimi člani upravnega odbora. Udeleženci občnega zbora so njeno izvolitev soglasno potrdili.

Za mesti v upravnem odboru je predsednica predlagala Matijo Simončiča iz 5. generacije in Luko Jemca iz 3. generacije. Zavod bo v UO še naprej zastopal

Matija Mitja Štih, predstavnik ŠD Megaron pa prav tako ostaja Martin Nahtigal.

Za člane nadzornega odbora so bili predlagani in izvoljeni Rok Robežnik, Lučka Berlot in Martin Petrovčič.

Predsednik je pozval vse morebitne kandidate za predstavnike generacij, da predložijo svoje candidature. Predlagani in izvoljeni so bi naslednji predstavniki generacij:

1. generacija: **Martin Martinčič;**
2. generacija: **Aleš Štumpfelj;**
3. generacija: **Izak Matej Ciraj;**
4. generacija: **Petra Ferdin;**
5. generacija: **Anže Arko;**
6. generacija: **Matej Rajk;**
7. generacija: **Dominik Zupančič;**
8. generacija: **Gašper Sojar;**
9. generacija: **Oton Arnold Ciraj;**
10. generacija: **Marko Weilguny;**
11. generacija: **Sanja Martinec;**
12. generacija: **Miha Oražem;**
13. generacija: **Simon Malmenvall;**
14. generacija: **Petra Balažic.**

Iz zapisnika občnega zbora izbrala Olga Osredkar

Smo družinsko vinarsko podjetje **Martinčič d.o.o.** s sedežem v Šmalčki vasi pri Šentjerneju. Eno uro vožnje od Ljubljane.

Tradicija vinogradništva in vinarstva v naši kleti šteje že več kot 100 let. Vina, ki so bila velikokrat odlikovana cenijo širom po Sloveniji. Dobite jih v naši kleti, v bolj založenih veleblagovnicah ali pri gostincih v Ljubljani in na Gorenjskem. Vina dostavimo tudi na dom.

sorte: CVIČEK PTP, FRANKINJA, SIVI PINOT, LAŠKI RIZLING (izbor, suhi jagodni izbor in ledeno vino)

www.martincic.si
kontakt: Martin 041-903-755
stac. št.: 07/308-12-82

Po desetih letih ponovno na ŠKG!

Obletnica mature ... prva je samoumevna. Druga že malo manj, a se še vedno najde nekdo, ki se potruji in jo organizira. Pri tretji je že več težav z organizacijo in manj zanimanja. Pri četrti se morda nekdo potruji, a jih bolj malo pride. Peta je na pol »okrogla« in morda se jih nabere nekaj več. Se vam zdi znano?

V generaciji maturantov, ki smo opravljali zrelostni izpit leta 2001, smo malce drugačni. Že ob naši 5. obletnici so se srečale vse paralelke in imeli smo super piknik. Morda nas je tudi to spodbudilo, da smo letos organizirali 10. obletnico mature.

Po zaslugi srečevanj na porokah sošolk in sošolcev se je ideja o ponovni skupni obletnici razvijala ter se posledično tudi vedno bolj zamikala v jesen. Ad hoc ustanovljena skupina predstavnikov paralelek se je še pravi čas dobila na »kavi« ter hitro dorekla datum srečanja. Glede lokacije je bilo več predlogov do tistega ključnega, soglasno potrjenega, ko je bila predlagana naša ŠKG. Direktor Zavoda dr. Roman Globokar je takoj podprl naše ideje in nam prijazno omogočil, da smo se na ŠKG počutili domače. Tako smo se najprej srečali po razredih v naših »starih« učilnicah, kjer je vsak razred na svoj način skupaj z razrednikom obudil spomine na dni iz šolskih klopi, hkrati pa smo imeli priložnost, da smo se pozanimali, kaj je kdo počel v zadnjih letih. Med prijetnimi pogovori je zazvonil šolski zvonec, nato pa nas je glas, ki je bil prav tak kot glas ravnatelja Jožeta Mlakarja, vse skupaj povabil v notranji atrij. Vseh pet razredov 5. generacije maturantov se je tako srečalo v marmornatem atriju, ki je bil v naših časih še travnat. Vzdušje izpred desetih let je pričaral godalno-pihalni kvintet sošolcev iz različnih paralelek z ubranim Gaudeamus igitur. V soju sveč ob kozarčku ter prigrizku smo nadaljevali z našim srečanjem pozno v večer.

V praksi smo dokazali, da je izvedba obletnice mature na ŠKG lahko uspešna in dobro sprejeta s strani vseh udeležencev. Na njej se je zbralo veliko trenutnih, še več pa bodočih članov kluba Alumni. Vsi, ki bi želeli organizirati bolj ali manj »okroglo« obletnico na Zavodu, vljudno vabljeni, da se na kogar koli iz kluba Alumni obrnete po nasvet, in z veseljem vam bomo pomagali pri organizaciji.

Matija Simončič in Anja Marija Arko

Nekaj utrinkov s srečanja:

dr. Sam Maša Vinko (Oxford, UK)

Čeprav so mi dopovedovali, da je tega že deset let, sem težko verjel, da se ni spet pisalo leto 2001 (sicer z rahlo večjim številom nosečnic!) – 2001 je res vredno spomina.

A z več izkušnjami, možmi, ženami, otroki ... Hvala Bogu.

Metka Čemažar, univ. dipl. rusistka in univ. dipl. hispanistka

Po desetih letih življenja izven Zavoda sv. Stanislava se je bilo zelo lepo vrniti nazaj in ugotoviti, da smo v bistvu še vedno isti in neponovljivi 4. a.

du pa toplina v srcu ...

Anja Tikvič, prof. angl. in slov.

Težko pričakovana obletnica, veselje ob snidenju starih prijateljev in občutek domačnosti ob sproščenem klepetu – kot da je od našega druženja minil le kratek čas. Ob odhodu

Vzdušje na srečanju je bilo povsem gimnazijsko. Ko smo si nekdanji sošolci segli v roke, je bilo, kot da ne bi minilo že celo desetletje od uspešno opravljene mature.

Blaž Možina, univ, dipl. pravnik

Desetletje skozi oči individuuma velja za strašansko dolgo dobo, z vidika družbenih sprememb pa je to komaj dovolj za kritično refleksijo s primerne zgodovinske distance. Za kako efemerno obdobje pravzaprav gre, se docela zavemo šele v evlucijski retrospektivi. In vendar smo v tej kozmološki milisekundi tudi mi pustili svojo sled v času in prostoru.

Primož P. Perko, univ, dipl. obramboslovec

Vesel sem, da nekdanji dijaki Škofijske klasične gimnazije ostajate med seboj povezani, da se srečujete, obujate spomine na burna srednješolska leta, si poveste, kaj vse se je zgodilo vmes, in mogoče kujete tudi kakšne skupne načrte za naprej. Zavod sv. Stanislava ima za vas vedno odprta vrata.

dr. Roman Globokar, direktor Zavoda sv. Stanislava

CENTER ZA CELOSTNO ZDRAVLJENJE

HOMEOPATSKO, ZDRAVSTVENO IN PSIHOLOŠKO SVETOVANJE

Terapevta: Jošt Klemenc, zdravnik in homeopat,
Alenka Klemenc, psihologinja
informacije in naročanje na telefon: 040 817 887
www.celostnozdravljenje.si

OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REVII

AMO[®]

oglasevanje.alumni@stanislav.si

SPIRITUS
AUTEM
VIVIFICAT

Katoliški inštitut

Fakulteta
za poslovne vede

Ciril-Metodov trg 9
1000 Ljubljana
e-pošta: info@kat-inst.si
www.katoliski-institut.si

POSTANI ODGOVOREN IN USPEŠEN PODJETNIK!

Fakulteta za poslovne vede

- ☑ individualni pristop k poučevanju
- ☑ celovito in praktično znanje poslovnih ved
- ☑ možnost štipendiranja
- ☑ veščine pogajanj, vodenja ljudi, komuniciranja, financ, prava in tuji jeziki
- ☑ sodelovanje s priznanimi tujimi univerzami

Na voljo tudi štipendije!

Univerzitetni program
1. stopnje (3 leta oz. 180 KT)
Naziv po končani 1. stopnji
je diplomirani ekonomist (UN)

Začetek študija na FPV je začetek poklicne kariere!

Več informacij na www.katoliski-institut.si

Pristopna izjava

IME IN PRIIMEK:

NASLOV:

TELEFON:

E-NASLOV:

Daroval(a) bom:

(obkrožite enega od načinov)

1. Vsak mesec:

_____ EUR

- a) po položnici (položnice Vam pošljemo)
- b) trajnik

2. Nekajkrat na leto bom nakazal(a):

_____ EUR

- a) enkrat letno
- b) dvakrat letno
- c) večkrat: _____ (napišite kolikokrat)

IZJAVLJAM, da pristopam k članstvu v Skladu za pomoč družinam.

PODPIS:

KRAJ IN DATUM:

Podpisano Pristopno izjavo pošljite na naslov:

Karitas Zavoda sv. Stanislava
Sklad za pomoč družinam
Štula 23
1210 Ljubljana Šentvid

Dodatne informacije:

sklad@stanislav.si
01/58-22-208

Osební podatki se uporabljajo samo za delovanje Sklada za pomoč družinam. Na podlagi 32. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov lahko uveljavljate svoje pravice pri: Zavod sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid.

POMOČ BLIŽNJEMU

Sklad za pom

Sklad za pomoč družinam je bil ustanovljen v letu 1995. Temeljni namen sklada je zbiranje sredstev za pomoč družinam, ki bi zaradi slabšega socialnega položaja težko plačevali prispevek za nadstandardni program v gimnaziji in/ali prispevek za bivanje v dijaškem domu.

V šolskem letu 2008/2009 smo pomagali 109 družinam dijakov ŠKG in 14 družinam učencev OŠ Alojzija Šuštarja. Skupni znesek razdeljene pomoči je zadnjih nekaj let skoraj 100.000 EUR letno.

Pri podeljevanju denarnih pomoči družinam se upoštevajo naslednji kriteriji:

- *nizek osebni dohodek na družinskega člana,*
- *družine z več otroki,*
- *učni uspeh in nadarjenost,*
- *oddaljenost od šole, "WW"*
- *bivanje v Jegličevem dijaškem domu (za dijake ŠKG).*

Družine prejemajo pomoč v višini od 15 do 162 EUR, glede na zgoraj našete kriterije. Sklad **pridobi večino sredstev** za pomoč od posameznikov, ki redno mesečno prispevajo svoj dar. Trenutno imamo 400 članov. V zadnjih desetih letih pa je, žal, kar nekaj dobrotnikov dokončalo svojo življenjsko pot in tako pridobimo v sklad manj sredstev, kot jih potrebujemo za nemoteno delovanje.

Vir sredstev je tudi **Slomškova ustanova**, s katero dobro sodelujemo pri organizaciji skupnih dogodkov (božično-novoletne voščilnice, vsakoletna oddaja po Radiu Ognjišče in koncert v Cankarjevem domu vsako drugo leto).

Precejšen del pomoči lahko razdelimo tudi s pomočjo **Breznikovega sklada**, v katerega je sredstva podaril že pokojni Dušan Breznik.

V skladu želimo, da bi tudi v prihodnje lahko pomagali številnim družinam, ki so se posebej v zadnjem letu znašle v nezavidljivem socialnem položaju zaradi gospodarske krize. Vsak od prejemnikov pomoči podpiše **izjavo moralne obveze**, da »se s podpisom moralno obvezuje, da bo v SKLAD za pomoč družinam tudi sam daroval, ko bodo za to ustvarjeni primerni pogoji«. Določba »primerni pogoji« predvideva vsaj dve leti rednega delovnega razmerja.

Vse, ki ste v preteklosti prejemali pomoč in ste že v rednem delovnem razmerju, vabimo, da se pridružite članom sklada (s pristopno izjavo, ki jo pošljite na naš naslov, ali z občasnim darom). **Naj se veriga dobrote nadaljuje tudi za prihodnje rodove.**

Alojzija Čebulj, tajnica sklada
mag. Tone Česen, ravnatelj sklada

oč družinam

Kaj lahko storimo z vašimi darovi

Pomagamo družinam dijakov in učencev in jim omogočimo plačevanje prispevka za nadstandardne dejavnosti v gimnaziji in osnovni šoli in s tem udeležbo na vseh dejavnostih.

Samo za ponazoritev naj povemo, kaj pomeni posamezni mesečni dar:

- € 15,00 – mesečna pomoč eni družini, ki prejema najmanj pomoči
- € 30,00 – mesečna pomoč dvema družinama, ki prejema najmanjši znesek pomoči
- € 50,00 – večina družin prejema toliko pomoči mesečno
- € 150,00 – skoraj pokrijemo pomoč družinam, ki prejema najvišji znesek pomoči

Našo dejavnost lahko podprete:

- Z darovi preko plačilnega naloga. Na plačilni nalog vpišete zeleno vsoto. Nakazilo na Karitas v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid, TRR SI56 0203 2009 1434 483.
- S pristopno izjavo. Vsak mesec nakažete vsaj 5 EUR. Vsoto, ki jo želite darovati, vpišete v za to pripravljen prostor. Sklad bo sproti pošiljal izpolnjene položnice. Da nimate skrbi vsak mesec, lahko darujete enkrat, dvakrat ali večkrat večjo vsoto.
- Na druge načine. Darujete lahko ob življenjskih jubilejih ali namesto cvetja na grob umrlih. V sklad lahko prispevate iz zapuščin ali pa svoje premoženje po smrti namenite v stalno ustanovo, ki nosi Vaše ime.

Dohodninska donacija 0,5 % za Zavod

Zakon o dohodnini omogoča davčnim zavezancem, da sami odločate, komu boste namenili do 0,5 odstotni delež odmerjene dohodnine. Del dohodnine, ki ga od vas v vsakem primeru vzame država in **ne pomeni nikakršne dodatne davčne obremenitve**, preusmerite v donacijsko podporo upravičenim organizacijam.

Med upravičenci za ta del dohodnine je s področja šolstva tudi Zavod sv. Stanislava (dav. št. 13707787).

Vaša prispevek bo pripomogel, da bomo v Zavodu sv. Stanislava še bolj učinkovito razvijali različne šolske in obšolske dejavnosti.

Več na www.dobrodelen.si.

Hvala vsem, ki ste se že odločili, in hvala vsem, ki se boste odzvali temu vabilu.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Fundacijo Alojzija Šuštarja sta spomladi 2010 ustanovila Zavod sv. Stanislava in Nadškofija Ljubljana. Temeljni namen ustanove je zagotavljanje finančnih in drugih sredstev za izvajanje vzgojno-izobraževalnih dejavnosti v Osnovni šoli Alojzija Šuštarja, ki je trenutno s strani Ministrstva za šolstvo in šport financirana v višini 85 %.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid

T: 01/58-22-208

E: fundacija@stanislav.si

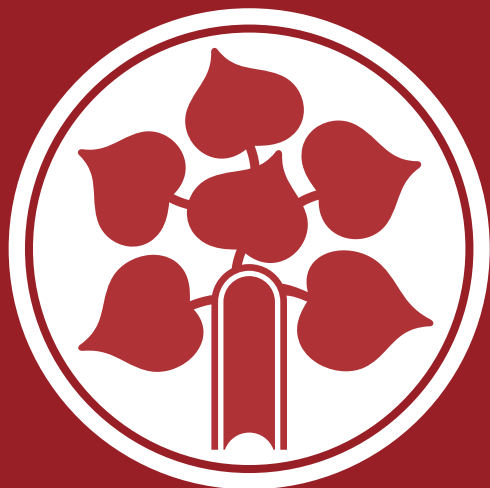
I: www.stanislav.si/fundacija

Našo dejavnost lahko podprete z darovi preko plačilnega naloga.

Na plačilni nalog vpišete zeleno vsoto.
Nakazilo na:

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«
Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid,
TRR: SI56 0203 3025 8577 268.

Osební podatki se uporabljajo samo za delovanje Ustanove »Fundacija Alojzija Šuštarja«. Na podlagi 32. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov lahko uveljavljate svoje pravice pri:
Zavod sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid.

unitas libertas caritas

ALUMNI KLUB ŠKG

*»Domovina je moja, tvoja in njegova.
Zato ker jo moram ohranjati ne le zase, temveč tudi zate.
Ker jo moraš imeti rad ne le zase, temveč tudi zame.«*

(Klara Marija Keršič, dijakinja 2. b)

**Praznik sv. Stanislava bomo počastili s
slovesno mašo in akademijo v torek,
15. novembra 2011.**

.....

Blagoslovitev temeljnega kamna Osnovne šole Alojzija Šuštarja in prostorov nove kuhinje bo ob 13. uri na ploščadi pred zavodom.

Sveta maša bo ob 16. uri v župnijski cerkvi sv. Vida v Šentvidu.

Slovesna akademija bo ob 18. uri v športni dvorani Zavoda sv. Stanislava.

.....

Po zaključku slavnostne akademije Klub Alumni ŠKG prijazno vabi na srečanje Alumnov ob 20.30 v športni dvorani.